

Nezadovoljne zvezdice.

Da li znate, ljubi otroci, pripovedko o nezadovoljneji zvezdici? Jaz jedva verjamem, da bi jo znali, ker meni samemu jo je pripovedovala svetla kresničica. Zatorej naj vam jo povem, da jo bote tudi vi znali drugim pripovedati.

Ko je ljubi Bog svet ustvarjal, ustvaril je četrtri dan solnce, mesec in brez števila zvezdic, velikih in majhnih, ter je vsakej pokazal pot, po katerem naj hodi po nebeškem obzorji. Tako je bilo tudi treba, da se ohrani red na onem modrem nebeškem oboku. Zvezdice so bile zeló vesele in zadovoljne, pasóč se in potovajoč s svojim zvestim čuvarjem mesecem. Samo nekoliko drobnih zvezdic nij bilo zadovoljno. Godrnjale so, da so tako majhene, in da jih otroci z zemlje skoraj ne vidijo. Rekle so: „vas, ki ste večje nego li mi, radi gledajo ljudje na zemlji, a nas ne morejo videti zaradi vašega bleska in svetlobe.“

Zatorej se spusté neko noč doli na zemljo, da bi ondu svetle nežnim otročičem, ne mislèč, da Bog vse vidi in zna, ter tudi to, kar so storile.

Bog je nezadovoljne zvezdice pričakoval s kaznijo na zemlji, ter jih je v istem času, ko so prišle na zemljo, takó izpremenil v grde rujave živalce.

Ko bi jih bili videli, kako britko so zdaj jokale, ker jih niso več obdajali svetli in biserni trakovi, ampak rujava in temna obleka. Poprej jim je bila v hrano nebeška rosa, a zdaj zeleno in grenko listje. Britko so jokale leta in leta. Naposled se jih Bog vendar usmili, ter jim dovoli, da se smejo o toplih poletnih večerih svetleti po zemlji in se tako spominjati svoje nekdanje nebeške svetlobe. A tega jim ne dovoli, da bi smele nazaj na nebó, katero so svojevoljno zapustile.

Tako, otroci, pripovedujejo si kresnice, spominjajoč se svoje nekdanje svetlobe ter milo gledajo gori v višavo na svoje nebeške tovarišice in svojega čuvarja meseca. Zvezdice so bile nezadovoljne, zato jih je kaznoval Bog, in tako kaznuje še dandanes vsacega nezadovoljneža. Bodite tedaj zadovoljni s tem, kar vam je dal Bog, ker on je dober oče, ter vé, kaj je komu dal, in kakšen stan mu je odločil.

Tako so bile drobne zvezdice nezadovoljne, in še le potem, ko jih je Bog izpremenil v ponočne zaželke, spoznale so, kako srečne so bile zgoraj na nebeškem oboku. — In kako rade bi se hile zopet vrnile nazaj, tjá góri na modro nebó, ali Bog jim tega nij depustil.

Zahvalite se torej dobremu Bogu, svojemu najboljšemu očetu, za vse ono, kar vam je dal. Takemu, ki je zadovoljen s tem, kar ima, hoče mu Bog še več dati.

Tako vam govoré svitle kresničice, nekdanje zvezdice, ki kakor žareče iskre letajo okoli. Zapomnite si dobro, otroci, kar vam govoré! M. K.

Otročetu.

Tvoje lice je rudéce,
Višnjavo imáš okó;
Sládkí tvoji so glasóvi,
Nasmehúješ se sladkó.

Da ohráni te daróve
Bog ti še premnogo lét!
Dokler sije ti življenje,
Glédaj zadovoljno v svét.

Tega ti želím in prosim:
Dihaj srečno, kakor zdaj;
Dol solzán ti svét ne bodi,
Svét ti vedno bodi ráj!

Josip Ciperle.